

Цвѣтята били тѣй хубаво заспали, че почнали дори да сънуватъ лжистото слънчице, какъ приятно и хубаво било, когато свѣтѣло на небето.

Ненадѣйно нѣщо почнало да ги бута — тукъ и тамъ, навсѣкждѣ.

— „Какво си се успало, какво си се успало?“ чувало се навсѣкждѣ. „Слънцето е пакъ тукъ!“

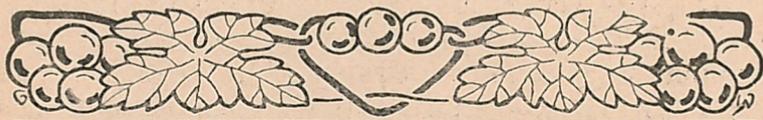
— „Ти си пакъ тукъ, хубаво, мило слънчице!“ извикали радостно цвѣтята.

„Колко хубаво е, когато можемъ цѣль день да те гледаме!“

„Ние ти благодаримъ. Ние искаме да зеленѣемъ, цвѣтимъ и миришемъ, въ честь на тебе и за радостъ на хората“.

Слънцето се зарадвало твърдѣ много и, като имъ се поклонило още единъ пѣтъ, изгубило се задъ хълма, тѣй като било се вече свечерило.

И. Симонъ. (Прѣводъ)

Какъ била облагородена лозата.

Въ Гърция, въ града Навплия, живѣлъ едно врѣме богатъ лозарь. Единъ день той видѣлъ, че за оградата на лозето му било вързано едно магаре, което прѣгрисало най-хубавитѣ лозови прѣчки наоколо си. Лозарьтъ кипналь отъ ядъ, грабналь една сопа и съ бой прогониль магарето.

Дошла есенъ. Лозарьтъ забѣлѣзалъ, че прѣгрисанитѣ отъ магарето прѣчки имали повече плодове, отколкото другитѣ. Очуденъ, наблюдавалъ той това, поразмислиль се и рѣшилъ: на слѣдняя година, за опитъ, да отрѣже на различни мѣста прѣчкитѣ по на нѣколко пѣпки височина. Изрѣзанитѣ прѣчки пакъ дали повече плодъ.